ὁποίαν γνωρίζει,) *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Ἐθνικὸν Ἴμνον* — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* *Ἀγριοβιολέττας* καὶ *Ἄσπρο Κάρβουνο* — τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κόθρου* μὲ τὸν *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Λέοντα τῆς Θαλάσσης* καὶ *Θεαγένην* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Ἀρχαίαν Σπάρτην*, *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα* — ὁ *Σείριος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀεροναυτοπούλαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει,) καὶ *Χιονισμένον Μάϊον* — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Νεαρὸν Ζωγράφον*, *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλαν*, *Καυκασίαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τ' ἀρχικὰ εἰς τὸ τετράδιόν της θά της εἴπῃ αὐτὸ ποῦ ζητεῖ) καὶ μὲ τὸν *Ἑρμῆν* — τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Παρδαλὸν Γάτον* καὶ *Ἀντιγόνην* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐριβιάδης* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) — ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων*, *Ὀχυρὸν Ρόδον*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἀγριοβιολέττας* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάσταρον* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα) — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Πατριὸν Βαρκάρην* — τὸ *Ἀντριώτικο Σῦκο* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων* καὶ *Παρασσόν* — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέττας*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Κυκλαδίτην* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἀθῶαν Ποιμενίδα* — ἡ *Ἀγριοστριαντάφυλλα* μὲ τὸν *Ἀλλοπρόσαλλον* — ὁ *Πατριὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Συριανὴν Ἀμαζόνα*, *Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου* καὶ *Ἐθνικὸν Ἴμνον* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Εὔμαιος* μὲ τὴν *Ἐλαίαν τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου* — ὁ *Χιακὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Προκυμαίαν τῆς Χίου*, *Χιώτην Σουλιώτην* καὶ *Νυκτικόρακα* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Φάρον τῆς Μυκόνου*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κατσαρομάλλω* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Στέφανον Δάφνης* ([Ε] τί ὡραῖα ποῦ ἐωρτάσατε τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτὴν· φίλησέ μου καὶ τὴν *Μικρὰν Χωριατοπούλαν*·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (ἔστειλα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἱππότην τοῦ Ἀστέρος*, *Νυκτικόρακα* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ το εἰπῇ σὲ κανένα· δὲν προδίδουν ἔτσι τὰ ψευδώνυμα, καὶ μάλιστα ὅταν τοῖς τα ἐμπιστεύονται!) *Παρήγορον τῶν Θλίψεων* (δὲν πειράζει· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ· ἔστειλα καὶ τὰ τέσσερα φύλλα·) *Ἐρυθρὸν Καμέλιαν* (ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψῃς τόσα, διὰ νὰ δικαιολογηθῇς διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα; δὲν πειράζει, ἀγαπητή μου·) *Παρθένον τῶν Δασῶν* (ἂν θέλῃς νἀλλάξῃς ψευδώνυμο, ὀφείλεις, κατὰ τὸν κανονισμόν, νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμὴν· τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὸν *Σιναχωμένον Ποντικὸν* δὲν δημοσιεύω, διότι δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ὑποθέτεις·) *Κωπηλάτιδα Κύθρου* (ὡραίαν Πρωταπριλιὰν σοῦ ἔπαιξεν ὁ θεῖός σου· μὰ δὲν το ἐνόησες λοιπόν ;) *Βάδερ Πάουελλ* (ὡραῖο τὸ Π. Πνεῦμα· ἡ ἐπιστολή σου πρὸς τὸ *Πῶς-μελένε* ἐστάλη·) *Βίγλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἔμμετρον πασχαλινὴν ἐπιστολήν·) *Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην* (καλλίτερα νὰ ἐπαναλίβῃ· σὺ τὴν πρόταση, ἀφ οὗ παρῆλθε τόσος καιρός·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπιμείνω χάριν... τῶν ματιῶν σου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ψιλογραφίαν, οὔτε θά σου γράψω ἄλλα Εὔσημα δι' οἱονδήποτε ψιλογράφημα· ναί, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 132 Ἄσκησιν ἀντὶ «Ἀστέρος» ἐγράφη κατὰ λάθος «Σταυρὸς»· ἀλλὰ τὸ λάθος ἐννοεῖται διότι μὲ 4 λέξεις δὲν γίνεται σταυρός·) *Θαλάσσιον Κῦμα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαθέσω τὸ γράμμα σου· διατί γράφεις τόσον βιαστικά ; *Μέλλουσαν Καλόγηραν* (νά μου φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι σου, ποῦ ἤθελε καὶ καλὰ νά μου στείλῃ τὸ καλλίτερο κόκκινο αὐγὸ «ἀστὴ Διαπλασούλα ποῦ γράφει Φασουλάκης·») *Χιώτην - Σουλιώτην* (εἰς κλῆδε τετράδιον «Μικρῶν Μυστικῶν» πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς ἓν 10λεπτον γραμματόσημον· δὲν τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός ;) *Ἀγνὴ Μενεξεδάκι* (εὐχαριστοῦμεν ὅλοι·) *Γλυκὺν Ζέφυρον* (αἱ λύσεις ἔφθασαν ἐγκαίρως· περισσότερα ἀφ' ὅσα σᾶς ἔγραψεν ὁ κ Φαίδων περὶ Τέσλα καὶ συγκοινωνίας μετὰ τοῦ Ἄρεως, δὲν γνωρίζω νά σοῦ εἴπω· αὐτὰ εἶνε πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται κάθε ἀμφιβολία, — ἀλλὰ καὶ κάθε ἐλπίς· [Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν·) *Ἀντιγόνην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Μέλλοντα Ναύαρχον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Χιονισμένον Μάϊον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (ναί, εἶνε εὐέλπιδες ὅσον εἶσαι καὶ σύ... Κάρβουνο ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε ἀγόρι·) *Μικρὸν Ἄνδριον* (ἔστειλα·) *Ἰλίου Μέλαθρον* (δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ *Σιναχωμένος Ποντικός*·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (κρῖμα ! ἂν ἐλάμβανα ἐνωρίτερα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν θὰ την ἐδημοσίευα· τώρα δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε ὀλίγον... ξώπασχα ;) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* (ἀλήθεια, θὰ ἦτο ὀλίγον παράξενον, ἀλλὰ τί πειράζει ;) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (χαίρω πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα· ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ μεθ' ὅλας σου τὰς ἀσχολίας καὶ τὰ μαθήματα·) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (ἔστειλα· βεβαίως ἔχεις καιρὸν νὰ τῳ γράψῃς·) *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαίκοῦ* (νά σου ζήσῃ ἡ ἀνεψύλα· ἡ Κική σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Λευκοθέαν Κλωσίδου* (ἔστειλα· τί το ἔκαμες τὸ ψευδώνυμόν σου ;) *Ἠρῴδα* (ἀδύνατον αὐτὸ πού μου ζητεῖς·) *Μαργαριτοφόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. !

148. Λεξίγριφος.

Ἕνα στραπηγὸν ἀρχαῖον εὔκολα θὰ σχηματίσῃς,
Ἂν εἰς ἓν τῶν ἀμφιβίων, μίαν μετοχὴν κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

149. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα,
τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
τῶν τοῦ Αἰγαίου μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Ἀστέρος

150. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφίσῃς
Πρόσεξε μὴ μὲ διαπράξῃς !
Καβαλλίκεψε καὶ φύγε
Τὸ κεφάλι σὰν ἁρπάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρως Θησέως

151. Ἀνάγραμμα.

Πέντε καὶ τριάντα πέντε
Καὶ πεντήκοντα ὀκτώ·
Τόνομά μου ἂν ρωτήσῃς,
Τόνομά μου εἶν' αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιτσικόκου

152. Τριπλοῦν Κυβόλεξον.

★ α ★ α
★ ★ α ★ α ★ η ★
★ α ★ α ★ η ★ ★
α ★ α ★ η ★ ★ ★

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τρία ἀλληλένδετα Κυβόλεξα, ἐκ τεσσάρων λέξεων τὸ μεσαῖον καὶ ἐκ τριῶν τὰ δύο ἀκρινά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συννεφώδους Αἰγῆς

153. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Χώρα — ἄνθος = ὁ κάτοικός της. +
Ἥρως — ἄρθρον = ἐπίρρημα.
Ἀθροισμα ὑπολοίπων = Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλιᾶ Κ. Παναδήμα

154. Πρόβλημα.

Ἔχει τις ποσότητα αὐγῶν εἰς καλάθιον, τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ περισσότερα ἀπὸ 200. Εἴτε κατὰ ὀκτάδας, εἴτε κατὰ δεκάδας εἴτε κατὰ δωδεκάδας τὰ μετρήσῃ, πάντοτε περισσεύουν τρία αὐγά. Πόσα ἔχει ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι.

155. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Εὑρὲ ἑπτὰ ψευδώνυμα φίλων τῆς Διαπλάσεως *διπλᾶ* (ἀποτελούμενα δηλαδὴ ἐκ δύο λέξεων, ἐκτὸς τοῦ ἓν τῷ μέσῳ ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἔχουν μερικά.) Τὰ ἀρχικὰ τῶν πρώτων λέξεων τῶν ψευδωνύμων τούτων ἀποτελοῦν πρόσωπον ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως, τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν δευτέρων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄν. πρόσωπον, ἀλλ' ἀντεστραμμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγιέως

156. Ἐλλιποσύμφωνον

υο αω οειεω· ο· η· ε.ο· ειο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

157. Γρῖφος.

μ
Ι λ' μ 1 μ τὶς ι γῆς ι
μ μ ι ι
μ ι
υς χ
υς υς χ χ
υς δὼν υς χ ρε χ
υς υς χ χ
υς χ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυκασίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

83. Ἀργοστόλιον (Ἀργώ, σ, τό, Λυών.) — 84 Ὄρος-ὄρος. — 85. Σπάρος-ἄσπρος. — 86. Τὸ πουλί. — 87. Τὸ πράσσο.

88. Α Κ Α Σ Τ Ο Σ
Κ Σ Ε Α
Α Σ Π Α Λ Α Ξ
Σ Α Α Ω
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν
Ο Α Ω Ι
Σ Α Ξ Ω Ν Ι Α

89 - 91. 1, Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο 'στὸ γιαλό 2, Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. 3, Οὗς ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. — 92. Λουκάνικα (ΛΟΥΚΑΝ Η ΚΑτίνα..) - 93. Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο ἡ φωτιὰ τὸ σιάζει. — 94. Ὑπὸ τοῦ ὄφεως τὸ σχῆμα ὁ διάβολος ἐπείραξε τὴν Εὔαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ θραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν Ταχυδρομικῶν δελταρίων μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως.» — *Διεύθυνσις* : Γ. Β Σουρλῆν, Πειραιὰ G. B. Sourlis, Pirée Grèce. (Α — 22)

Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἐν Χίῳ καὶ Βάρνᾳ συνδρομητάς. — *Ἄνθος Μαΐου.* (Α — 23)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 16

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

— Ἀλλὰ ἔδειξες γενναιότητα καὶ ἀγάπην, Ρόζα.

— Ἔστω· ἔδειξα γενναιότητα καὶ ἀγάπην. Καὶ εἶνε δύσκολον αὐτό ; Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἄξιος νά το κάμῃ. Γι' αὐτὸ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἔδειχνα κ' ἐγὼ ἐξυπνάδαν. Ἄ, δέν μου ἀρέσει νὰ εἶμαι ἀνόητη ! . . Τέλος πάντων, ὅ,τι καὶ ἂν μου 'πῇς, δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νά με παρηγορήσῃς . . Ἤθελα ἐξ αἰτίας μου καὶ ὄχι ἐξ αἰτίας σου νὰ ἐσώζετο ὁ θεῖος Ἄρχης !

Καὶ ἡ Ρόζα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ Ἕλλη τὴν ἀγκάλιασε καί της εἶπεν :

— Ὤ, μὴ πέρνεις ἐτσι τὰ πράγματα, Ρόζα ! Μὴ συλλογίζεσαι τώρα ἐμένα καὶ σένα. Νὰ συλλογίζεσαι μόνον ὅτι ὁ θεῖος Ἄρχης ἐσώθη, ὅτι ἔβαλε τὸ χέρι του ὁ Θεός. . . καὶ τότε θὰ εἶσαι εὐτυχεστάτη.

— Δὲν ἠμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι ἐμένα καὶ σένα. Ἅμα ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον, θέλει νά τῳ προσφέρῃ ὅλας τὰς δυνατὰς ὑπηρεσίας, θέλει νὰ εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Πιθανόν, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ τόσον πολύ...

— Νομίζεις ; διέκοψεν ἡ Ἕλλη μὲ ὕφος ἀμφιβολίας. Ἂν τον ἀγαποῦσες περισσότερον, τότε θὰ ἐσυλλογίζεσο αὐτὸν καὶ ὄχι τὸν ἑαυτόν σου.

— Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, προχωροῦσα ἐναντίον τῆς Ἕλλης μανιώδης.

Ἡ Ἕλλη ἐσιώπησε· καὶ ἡ Ρόζα ἐστάθη, κατακόκκινη ἀπὸ θυμόν.

— Ἀπὸ ἐμὲ ποῦ εἶμαι ἀνεψιά του ; ἐξηκολούθησε. Διατί δὲν ὁμιλεῖς, Ἕλλη ; Τολμᾷς νὰ συλλογίζεσαι, ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ ;

— Ἀγαπητή μου Ρόζα, ποτὲ δέν μου ἐπέρασε τέτοια ἰδέα. Ἐσιώπησα μόγον, διότι ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐξέπληξε. Ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμα ζήτημα ποία ἀπὸ τὲς δυό μας τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Οὔτε ἐγώ, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα ὑπερηφάνως, διότι εἶνε φῶς φανερὸν ὅτι τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ἐγώ, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀνεψιά του ! Θὰ ἦτο παράλογον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς σύ, Ἕλλη. Ἀναγνώρισέ το καὶ σύ. Ὁμολόγησε ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Ἡ Ἕλλη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ καὶ ἡ Ρόζα ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

— Εἰπέ το ! ἐφώναξε· σὲ διατάσσω νά το εἰπῇς ! Εἰπὲ ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον !

— Ὄχι, δὲν τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη. Τὸν ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δυό μας μὲ ὅλην μας τὴν καρδιάν, καί μου φαίνεται ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ κάμνωμεν τοιούτου εἴδους συγκρίσεις. Βλέπεις, Ρόζα, πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς κάμνει δυστυχεῖς !

— Εἶμαι ἀνεψιά του ! ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, ὀρθουμένη ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους τῆς Ἕλλης. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

— Δὲν βλέπω αὐτὴν τὴν συνέπειαν, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη, καὶ ὁ συλλογισμός σου δέν μου φαίνεται πολὺ σωστός. Οἱ συγγενεῖς δὲν ἀγαπῶνται πάντοτε μεταξύ των. Μία συμμαθήτριά μου εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον ἔχει μίαν θείαν, ποῦ δὲν μπορεῖ νά την βλέπῃ.

— Ἄλλο εἶνε ἡ θεία, καὶ ἄλλο ὁ θεῖος Ἄρχης ! Ἔλα, δὲν θὰ 'πῇς λοιπὸν ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ;

— Ἀγαπητή μου Ρόζα, τί θά σε ὠφελήσῃ ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε γελοῖον . . . Πῶς εἰμπορῶ ἐγὼ νά το ξεύρω ; Ἔλα, ἂς τον ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο μὲ εἰρήνην.

— Πῶς εἰμποροῦμεν νά τον ἀγαπῶμεν μὲ εἰρήνην, ὅταν φέρεσαι ἔτσι ἄσχημα ; Ἀλλὰ ἔννοια σου ! Τίποτε

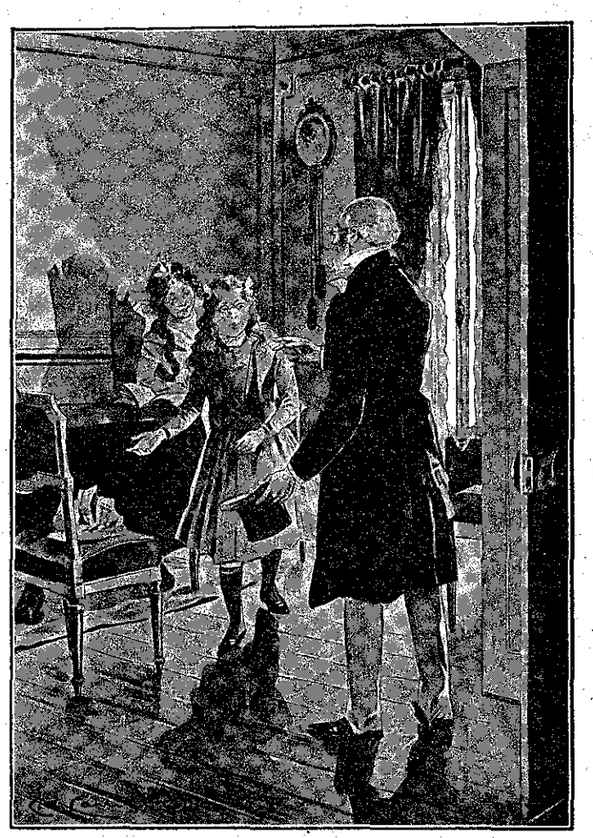

« Ὁ Ἰατρὸς ἐπαρουσιάσθη. » (Σελ. 126, στ. 6'.)

δὲν εἰμπορεῖ νά σε κάμῃ ἀνεψιάν του, ὅπως εἶμαι ἐγώ, μόνη ἐγώ!

— Τότε, εὐχαριστήσου μὲ αὐτό. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἂς κανονίσωμεν ἔτσι τὸ ζήτημα καὶ ἂς μὴν εἴμεθα ἀνόητες, ὅπως ὅταν ἤμεθα μικρές.

— Ἐσὺ εἶσαι ἀνόητη, καὶ μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω. Ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ λογική, ἂν ἤθελες μόνον νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι, ἀφ' οὗ εἶμαι ἀνεψιά του, ἐγὼ πρέπει νά τον ἀγαπῶ περισσότερον. Σὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νά τον ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἔχω τὸ δικαίωμα νά τον ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἂν εἶνε ὁ θεῖός σου, γιὰ μένα εἶνε ὁ εὐεργέτης μου. Σ' ἐμεγάλωσε, ἐπειδὴ ἤσουν ἀνεψιά του, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὸν πατέρα σου καὶ ἐπομένως καὶ σέ, πρίν σε γνωρίσῃ μάλιστα. Ἐμένα ὅμως μ' ἐπῆρε 'ςτὸ σπίτι του καὶ μ' ἔβαλε 'ςτὸ σχολεῖον μόνον ἀπὸ καλωσύνην του. Καὶ θέλεις νά μή του εἶμαι εὐγνώμων, ὅσον εἰμπορῶ;

— Καὶ ἐγὼ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, ἕτοιμη νὰ κλαύσῃ. Ἔχω ὅλους τοὺς λόγους ποῦ εἰμπορεῖ νά γίνουν, διά νά τον εὐγνωμονῶ.

— Ἔχομεν καὶ αἱ δύο πολλούς, ἐγὼ ὅμως ἔχω τοὺς περισσοτέρους. Ἰσα-ἴσα ὁ λόγος ποῦ σε κάμνει νά τον ἀγαπᾷς τόσον πολύ, ὅτι δηλαδὴ εἶσαι ἀνεψιά του, δικαιολογεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀκριβῶς διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι. Καὶ τί δὲν ἔκαμε δι' ἐμέ, ποῦ εἶμαι μία ξένη;

Τότε ἡ Ρόζα ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐξήστραψαν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ εἶπε:

— Μὲ προτιμᾷ, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνεψιά του.

Κατόπιν ἐκύτταξε τὴν Ἕλλην κρυφίως, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων αὐτῶν. Ἡ Ἕλλη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ φωνὴν ἐπίσης ταπεινήν, εἶπε:

— Τὸ ἠξεύρω καλά. Δέν με μέλει δι' αὐτό. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολύ, καί μου ἀρκεῖ ποῦ εἶνε τόσον καλὸς δι' ἐμέ.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐν ᾧ ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐστάθησαν ὡς διαμαντάκια εἰς τὴν ἄκραν τῶν μακρῶν της βλεφαρίδων. Γρήγορα ὅμως τὰ ἐσκούπισε μὲ τὸ χέρι της. Ἡ Ρόζα, ἐντραπεῖσα, ἐχαμήλωσε τὴν ἐπηρμένην κεφαλήν. Τὴν ἀφῶπλισεν ἡ γλυκύτης τῆς Ἕλλης, ἐνόησεν ἔξαφνα τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν σκληρότητα τῆς διαγωγῆς της, καὶ ἡ ὀργή της ἐκόπασεν ἀμέσως. Ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν λαιμὸν τῆς Ἕλλης, τὴν κατεφίλησε καί της εἶπεν:

— Ἔννοια σου σ' ἀγαπᾷ καὶ σένα, αὐτὸ τὸ ξεύρεις!

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ θεῖος Ἄρχης ἠγάπα τὴν Ἕλλην ὅσον καὶ αὐτήν, διότι δὲν ἦτο ἀληθές. Μετενόει ὅμως διὰ τοὺς κακούς της λόγους, ἀπορροῦσε καὶ αὐτὴ πῶς τους εἶπεν, ἐλυπεῖτο, ἐντρέπετο... Ἡ Ἕλλη, συγκεκινημένη ὁμοίως, ἐφίλησε τὴν Ρόζαν καί τὴν ἐσυγχώρησε προθύμως. Ἀλλ' ἡ εὐθυμία της δὲν ἐπανῆλθε τόσον γρήγορα. Ἡ τρυφερὰ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὸν εὐεργέτην της, ὑπέστη τραῦμα, καὶ διὰ νἀνακτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς της, ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ ὅλην της τὴν θέλησιν καὶ νὰ προστρέξῃ εἰς καμμίαν προσευχήν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐσυνείθιζεν.

Ἡ Ἕλλη ἦτο φύσει ἐπιφυλακτική, καὶ σπανίως ἐνεπιστεύετο τὰς σκέψεις της εἰς ἄλλους. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ρόζας ἐν γένει, τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς, τὸ ὁποῖον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔξεδηλοῦτο εἰς ὅλας της τὰς πράξεις, ἠμπόδιζαν τὴν Ἕλλην, μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν φίλην της ἀγάπην, νά τῃ ἀνοίγῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καρδίαν της. Ὡςεπιτοπλεῖστον, ἡ Ρόζα ὡμίλει περὶ τῶν ἰδίων της αἰσθημάτων καὶ ἐντυπώσεων, ἡ δὲ Ἕλλη ἠρνεῖτο νά την ἀκούῃ μετὰ συμπαθείας. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, ὁ φραγμὸς σὰν νὰ ἔπεσε δι' ὀλίγας στιγμάς. Ἡ Ἕλλη, ἐνθυμηθεῖσα τοὺς λόγους τῆς Ρόζας πρὸς τὸν ξένον, ἐψιθύρισε:

— Ἠεύρεις ποῦ ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ πατέρας μου ζῇ;

— Ὄχι! Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα ἔκπληκτος. Καὶ τί λόγον ἔχεις νά το πιστεύῃς;

— Κανένα, (καὶ ἡ Ἕλλη ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ἀλλ' ἡ φωνή της δὲν ἔγινε θλιβερά·) αἰσθάνομαι μόνον ὅτι ἡ μαμμὰ ἀπέθανε, ἐν ᾧ διὰ τὸν πατέρα μου δὲν ἔχω ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Νομίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἔλθῃ νά μ' εὕρῃ.

Πρὶν κατορθώσῃ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀπάντησίν της ἡ Ρόζα, — πρᾶγμα δύσκολον, διότι ἐθεώρει τὴν ἐλπίδα τῆς Ἕλλης χιμαιρικήν, — ὁ ἰατρὸς ἐπαρουσιάσθη. Εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἀθορύβως τὸν ἀσθενῆ του, καὶ τώρα ἐβεβαίωνε τὰ δύο κοράσια ὅτι ἐκοιμᾶτο ἡσύχως καὶ ὅτι αὔριον θὰ ἠμποροῦσε νὰ σηκωθῇ.

— Πρέπει νἀγρυπνήσω κοντά του ἀπόψε; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ Ρόζα.

— Μὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἀνάγκην, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς μειδιῶν καλοκαγάθως. Ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μου θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη, θά τον περιποιηθῇ. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ θεῖός σας θὰ κοιμηθῇ ἔτσι ἥσυχα ἕως τὸ πρωί, καὶ θὰ ξυπνήσῃ γιατρευμένος.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἰατροῦ ἐπραγματοποιήθη. Τὸ δυστύχημα ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον σοβαρὸν ἀφ' ὅσον ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ κ. Βῶρκε ἐσηκώθη γρήγορα. Ὅμως δὲν ἀνέκτησεν ἀμέσως τὰς δυνάμεις του, καὶ σύχνὰ ὑπέφερεν ἀπὸ πονοκέφαλον. Παρητήθη διὰ τοῦτο τοῦ ἐπιλοίπου ταξειδίου καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ Ρατμύλλεν, ἀρκούμενος νὰ κάμνῃ, μαζὶ μὲ τὰ δύο κοράσια, περιπάτους μακροὺς ἐφ' ἁμάξης ἢ πεζῇ, ἀνὰ τὰ περίχωρα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἦσαν γραφικώτατα.

Ἓν ἀπόγευμα ἐπῆραν τὴν ὄχθην τῆς λίμνης καὶ ἔφθασαν ἕως τὸ φρούριον Μακάμις, ὁπόθεν ἡ θέα εἶνε ἀκόμη μαγευτικωτέρα ἀπὸ τὸ Ρατμύλλεν, τὰ δὲ παιδία ἐμάζευσαν εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ ὡραιότερα κογχύλια, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἄλλην ἡμέραν ἀνέβησαν εἰς τὸν βουνόν, παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἡ Ἀλμυρὰ Λίμνη, καὶ ἐκεῖθεν ἀπήλαυσαν ἐξαισίου πανοράμματος ἐφ' ὅλης τῆς κομητείας τοῦ Δόνεγαλ. Ἄλλην φορὰν πάλιν, διεπέρασαν τὴν λίμνην, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὰ Ἑπτὰ Τόξα, τὰ τόσον περιέργως συμπεπλεγμένα, ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου, καὶ κατέβησαν πάλιν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

— Μὰ γιατί νὰ μὴν ἔρχεται ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὴν λίμνην Σεΐλλυ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, κυττάζουσα εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ὅπου διεγράφοντο τὸ Ἔρριθ καὶ τὸ Δούνναθ, θαυμασίως φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου.

— Ὅλα εἶνε ἐδῶ μαζί: θάλασσα, βράχοι, βουνά, σπήλαια! Καὶ ὅλα αὐτὰ τόσον διαφορετικά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βλέπει κανεὶς ἀλλοῦ!

— Δὲν ὑπάρχει σιδηρόδρομος καὶ δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν κατοικίαι, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε· δι' αὐτὸ ὀλίγοι ἔρχονται καὶ πολὺ ὀλιγώτεροι μένουν.

(Ἑπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιομάτος λάμψι καὶ ὠμορφιὰ
ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει
Ἀπ' τὸ βουνὸ τἀντικρυνὸ
Τ' ὀλόξανθο κεφάλι.

Στὴ θάλασσα τὴν ἥσυχη
ἀργὰ χρυσόφι χύνει.
Μὲ τὴ στολή τὸν οὐρανὸ
τὴ γαλαζένια ντύνει.

Τὴ γῆ στολίζει τὴ χλωμὴ
μὲ τὸ γλυκό του χρῶμα·
Ἡ Φύσις ὅλη λὲς γελᾷ
Σὰν κοραλλένιο στόμα.

Καὶ ἡ δροσιὰ ποῦ στάζουνε
ὅλα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
Τἄνθη, τὰ δένδρα τὰ ψηλά,
Λὲς κ' εἶνε χαρᾶς δάκρυ...

ΑΡΙΑΔΝΗ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Λοιπόν, Ἀγλαΐα, πῶς μετέφρασες τὸν παράγραφον ποῦ ἀρχίζει: Alors Clovis se fit baptiser. . . καὶ τὰ λοιπά; Λέγε.

ΑΓΛΑΪΑ (Ἀναγινώσκουσα ἀπὸ τὸ τετράδιον τῆς μεταφράσεως.)—«Τότε ὁ Κλόβις ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Ρημῶν, μὲ ὅλους του τοὺς στρατιώτας, καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῷ εἶπε: Ταπείνωσε τὴν κεφαλήν, ὑπερήφανε Σούγαμβρε, λάτρευσε ὅ,τι ἔκαυσες καὶ καῦσε ὅ,τι ἐλάτρευσες..»

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Ὡραῖα. Ἐνθυμήθης ὅλας τὰς λέξεις πού σου εἶπα.

ΑΓΛΑΪΑ.—Ναί. Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος. Τί λέτε σεῖς, κυρία;

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Κακός; καὶ γιατί;

ΑΓΛΑΪΑ. — Νά, γιατὶ εἶπε εἰς τὸν Κλόβιν νὰ καύσῃ ὅ,τι ἐλάτρευσε. Τότε βέβαια ὁ Κλόβις θὰ ὑπεχρεώθη νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη φωτιά· ἀλήθεια, κυρία;

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. —Ὄχι, παιδί μου... μὲ κάμνεις καὶ γελῶ... ὁ ἐπίσκοπος ἔκαμε μ ε τ α φ ο ρ ά ν.

ΑΓΛΑΪΑ.—Ἐγὼ δέν την ξεύρω αὐτὴν τὴν κυρίαν Μεταφοράν. Πρώτη φορὰ ἀκούω τόνομά της.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.— Ἡ Μεταφορὰ δὲν εἶνε κυρία. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος διέτάξεν ἁπλῶς τὸν Κλόβιν νὰ μισήσῃ ὅ,τι ἐλάτρευεν ἕως τότε—δηλαδὴ νἀποστραφῇ τὴν Εἰδωλολατρείαν καὶ νἀγαπήσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Αὐτό, παιδί μου, ὀνομάζεται μεταφορά, εἰκών, ὅπως θέλεις. Ἐνόησες;

ΑΓΛΑΪΑ:— Ναί, ναί, ἐνόησα... Πώ, μὲ τί παράξενα λόγια γεμίζουν τὰ κεφάλια τῶν καϊμένων τῶν παιδιῶν!..

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ: — Ἔλα, ἐξακολούθησε. Πῶς μετέφρασες παρακάτω;

ΑΓΛΑΪΑ:— Τότε ὁ Κλόβις... ὁ Κλόβις.. ποῦ εἶνε;... οὔτε ἐγὼ δὲν ξεύρω πιὰ ποῦ εὑρίσκομαι. Μ' ἔκαμε καὶ τὰ ἔχασα αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν μὲ τὴ ζωγραφιά του.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.— Ποιὰ ζωγραφιά; Τί θέλεις νὰ πῇς πάλι; Μήπως ἔχει καμμιὰ ζωγραφιὰ τὸ βιβλίο;

ΑΓΛΑΪΑ.— Μὰ πῶς, καλέ, δέν μου εἴπατε πῶς ἅμα εἰπῇ κανεὶς κ α ί ω ἀντὶ νὰ εἰπῇ μ ι σ ῶ, αὐτὸ ὀνομάζεται ζωγραφιά; Μοῦ φαίνεται κάπως παράξενο, ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ λέγετε σεῖς, τὸ πιστεύω.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Τί παιδί, Θεέ μου, τί παιδί! Ζωγραφιὰ σοῦ εἶπα ἢ εἰκών;

ΑΓΛΑΪΑ. —Μπᾶ! καὶ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο; Νά, σήμερα τὸ πρωὶ ἀκόμη, ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε 'ςτὴ μαμμᾶ: «Πφ! τί ἄσχημη ζ ω γ ρ α φ ι ά!..» καὶ ἔδειχνε τὴν εἰκόνα του πού μας τὴν ἔστειλε χθὲς ὁ κύριος Πάνος, ὁ ζωγράφος.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Ναί· ἀλλ' αὐτὴ ἡ εἰκὼν πού σου λέγω ἐγώ, εἶνε εἰκὼν τῆς ρητορικῆς, εἶνε σχῆμα τοῦ λόγου. Ἑπομένως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ δὲν εἰμπορεῖς νά την εἰπῇς ζωγραφιά, ὅπως τὸ ἔργον τοῦ ζωγράφου. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ Κυριολεξία.

ΑΓΛΑΪΑ .— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Κυρία Λεξία, ποῦ ἔχει καὶ ἀπαιτήσεις; Θὰ εἶνε πειὸ ἄσχημη καὶ ἀπὸ τὴ ζωγραφιὰ τοῦ μπαμπᾶ...

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.— Ἔλα παῦσε τὲς ἀνοησίες, καὶ ἐξακολούθησε τὴν μετάφρασιν.

ΑΓΛΑΪΑ.— Πάει πιά! Μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς διακοπὰς πού μου ἐκάματε, ἔχασα τὸ μνῆμα!

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.— Τί εἶπες;! ἄλλα πάλι! Μὰ δὲν θὰ παύσῃς, τελοσπάντων, νὰ φλυαρῇς ἀνοησίες;

ΑΓΛΑΪΑ. — Πρῶτον, δὲν εἶπα ἀνοησία. Εἶπα μόνον μιὰ λέξι ποῦ δέν την ἐννοεῖτε. Σεῖς, κυρία, ἔχετε τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὰ ξεύρετε ὅλα, καὶ ἅμα δὲν ἐννοεῖτε τίποτε, τὸ λέτε ἀνοησία καὶ ἔτσι ξεμπερδεύετε...

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Ἔλα! νὰ σέβεσαι τὴν διδασκάλισσάν σου καὶ νὰ ἐξηγεῖσαι καλλίτερα. Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι ἐξαδέλφη σου, θὰ τἀνέχωμαι αὐτά; Ἐμπρός! λέγε μου γρήγορα, τί μνῆμα εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

ΑΓΛΑΪΑ.—Μὰ εἶνε τὸ μνῆμα τῶν ἰδεῶν! Λέγουν: ἔχασα τὸ μνῆμα τῶν ἰδεῶν μου. Αὐτὸ πειὰ τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος!

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Ὄχι, παιδί μου. τὸ μνῆμα, ἀλλὰ τὸ ν ῆ μ α τῶν ἰδεῶν μου. Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ ἄλλο...

ΑΓΛΑΪΑ.—Οὔφ!! καλὲ τί μνῆμα τί νῆμα! Ἕνα μῖ εἶνε ἡ διαφορά. Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα. Ἀλλὰ τὰ λέτε γιά νά με θυμώνετε... Καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω ποῦ εἶνε τὸ μάθημα ... δέν το λέγω, νά!

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ.—Καὶ μ' αὐτὸ ἐχάσαμε μιὰ ὥρα! Νά μου κάμετε τὴ χάρι νἀντιγράψετε τρεῖς φορὲς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ νά μή μου ξαναπῆτε ἀνοησίες, προπάντων δὲ νἀφίσετε τοὺς θυμούς.

ΑΓΛΑΪΑ. — Δὲν λέγω πιὰ τίποτε. Καλλίτερα νὰ ἐσιωποῦσε ἔτσι καὶ ὁ κύριος ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν, καὶ ὁ κύριος Κλόβις, καὶ ὅλοι τους. Ἐγώ, ἂν γίνω ποτὲ μέγας ἀνήρ,—δηλαδὴ μεγάλη γυναῖκα,— θὰ σιωπῶ πάντα, γιὰ νὰ μὴ βασανίζουν ὕστερα τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τἀναγκάζουν νὰ μανθάνουν ἀπέξω ἢ νὰ μεταφράζουν τὰ λόγια ποῦ θὰ ἐπρόφερα!

(Μίμησις)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΕΙΝΟΝ ΜΟΥ

[Ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ὁ γνωστὸς συγγραφεύς, ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς περίεργον φιλοσοφικὸν βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Δί δύο Διαθῆκαι». Ἐξ αὐτοῦ σταχυολογοῦμεν τὰς κατωτέρω Συμβουλὰς πρὸς τὸν Πετεινόν μου, ἐκλέξαντες αὐτὰς μεταξὺ τῶν καταλληλοτέρων ὅπως ἀναγνωσθῶσιν ἀπὸ ἐφήβους Σ. τ. Δ.]

Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός; Μάθε ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ δυςπιστῇς πρὸς τὴν ἰδίαν σου σοφίαν.

★

Μεγαλοποιεῖς τὰ προτερήματά σου; δίδεις ὑπονοίας ὅτι ἔχεις ὀλιγώτερα τῶν ὅσων προσπαθεῖς νὰ ἐπιδείξῃς. Μεγαλοποιεῖς τὰ ἐλαττώματά σου; κινδυνεύεις νὰ θεωρηθῇς ὡς ὑποκρύπτων πλειότερα.

★

Ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε πάντοτε πρόοδος· ἡ πρόοδος εἶνε πάντοτε πλοῦτος

★

Ἀνεγνώρισες τὴν ἁμαρτίαν σου; ἡμάρτησες κατὰ τὸ ἥμισυ. Προσπαθεῖς νὰ την δικαιολογήσῃς; τὴν ἐδιπλασίασες.

★

Ὑπάρχει καὶ κάτι χειρότερον ἀπὸ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν: τὸ μῖσος, σκότος τῆς ψυχῆς.

★

Ὑποπτεύου πάντοτε τὸν θόρυβον· πίθος πλήρης οὐδέποτε θορυβεῖ· ὁ κενός, ὀρχήστρα ὁλόκληρος.

★

Ὅταν βλέπῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς κάμνει τὸν ἕνα μόνον νὰ μειδιᾷ, ἔσο βέβαιος ὅτι πέριξ χίλιοι κλαίουν.

★

Ὅταν βλέπῃς ὅτι μία ἀλήθεια ἀρχίζῃ νὰ προκαλῇ ὀργὴν ἢ τρόμον, πίστευσε ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ προορισμοῦ της ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῇ.

★

Ἔχει καὶ ἡ καρδία τὴν φιλοσοφίαν της: ὁ οἶκτος· ἔχει καὶ τὴν ποίησίν της: ἡ ἀγάπη· ἔχει καὶ τὴν παραφροσύνην της: τὸ μῖσος.

★

Ὁ εὐγενέστερος προορισμὸς τοῦ θάλπους εἶνε, ὅταν τὸ ἔχῃς, νά το παρέχῃς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ὁ ἥλιος ἐκράτει τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς δι' ἑαυτόν, καὶ ἦτο τόσον ἐγωϊστής, οὐδὲν ὂν θὰ εὑρίσκετο σήμερον διὰ νἀνυψώσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα, διά νά τον θαυμάσῃ καί του ἀναγνωρίσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

★

Παρὰ νὰ δύνασαι νὰ πράξῃς τὸ καλὸν καὶ νὰ μὴ θέλῃς, εἶνε πρότιμότερον νὰ θέλῃς καὶ νὰ μὴ δύνασαι.

★

Ἀσφαλεστέραν θεώρει τὴν στέγην τῆς καλύβης σου ἐπὶ θεμελίου ἰδικοῦ σου, παρὰ τὴν στέγην τοῦ μεγάρου σου ἐπὶ θεμελίου δανεικοῦ.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΙΝΑ

Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ποῦ προχωρεῖ μὲ τόσον καμάρι, μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν, καὶ κτυπᾷ τὰ καινούργια της γοβάκια μὲ τὰ ὑψηλὰ τακούνια;

Καμαρόνει διὰ τὴν τουαλέταντης. Θαυμάζει τὸ μεταξωτόν της φόρεμα, ποῦ λάμπει 'στὸν ἥλιο καὶ κάμνει φρού-φρού. Κάθε στιγμὴν διορθόνει τὰς πτυχάς του, καὶ τώρα τῆς ἀρέσουν ἔτσι, καὶ ὕστερα τῆς ἀρέσουν διαφορετικά. . .

Ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ κτένισμά της, διὰ τὰ ὡραῖά της μαλλιὰ πού τα ἔδεσε μὲ μεταξωτὴν κορδέλαν, καὶ ἔβαλε κτενάκια χρυσᾶ, μιὰ πεταλούδαν καμωμένην ἀπὸ τὸν χρυσοχόον, ἕνα λαμπρόχρωμον πτερόν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον πλούσια, ποῦ δὲν θὰ ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ τα ἐγγίξῃ οὔτε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, ἀπὸ φόβον μή τα χαλάσῃ.

Καμαρόνει διὰ τὸ βραχιόλι της, δῶρον πολύτιμον τῆς νουνᾶς της· διὰ τὰ δύο της δακτυλίδια, τὴν κεντητὴν τραχηλιάν της, λευκοτέραν καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι. . . Καμαρόνει, θαυμάζει τὸν ἑαυτόν της, καὶ τὸ βλέμμα της φαίνεται σὰν νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἄλλους: «Θαυμάσατέ με, ἰδέτε τί ὡραία ποῦ εἶμαι!»

Ποία εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη;

Θά σας τὸ εἴπω ἐγώ: Εἶνε μιὰ ἀνόητη, καί την λέγουν Φώφην.

Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ φόρεμα ποῦ φορεῖ ἢ ἐκεῖνο ποῦ θὰ φορέσῃ αὔριον, φυσικὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ συλλογισθῇ τίποτε ἄλλο. . .

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ματαιόδοξος Φώφη, μὲ ὅλα της τὰ καινούργια γοβάκια καὶ τὰ μεταξωτὰ φορέματα, εἶνε πλάσμα ἀμαθέστατον, τὸ ἀμαθέστερον κορίτσι τῆς ἡλικίας της.

Ποῖος θά το ἐπίστευεν; Ἡ κόρη αὐτὴ μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ πολύτιμα στολίδια, μόλις ἠξεύρει τὸ ἀλφάβητον καὶ μόλις ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ τὴν πέννα διὰ νὰ γράψῃ τόνομά της!!

Φροντίζει πάρα πολὺ διὰ τὸ σῶμά της, καὶ δὲν ἔχει καιρόν, βλέπετε, νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ πνεῦμά της. Ἔχει τὸν ἐξωτερικὸν στολισμόν, ἀλλὰ τῆς λείπει ὁ ἀληθής, ὁ ἐσωτερικὸς στολισμός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ κάμνουν τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ κοσμήματα.

Τῆς λείπει ὁ στολισμὸς ποῦ δέν τον ξεθωρίζει ἡ βροχή, ποῦ δέν τον λερόνει ἡ σκόνη, ποῦ δέν τον ἀμαυρόνει ὁ χρόνος, ποῦ δέν τον πειράζει ὁ σκόρος μέσα εἰς τὸ ἑρμάρι: τῆς λείπει ὁ στολισμὸς τῆς ψυχῆς.

***

Ὁσάκις ἡ Κατίνα περνᾷ ἀπὸ κοντά της, ἡ Φώφη τὴν κυττάζει λοξῶς, μ'ἕνα μορφασμὸν περιφρονητικὸν σὰν νὰ λέγῃ: «Πφ! τί ἄσχημα ποῦ εἶνε ντυμένη ἡ κακομοῖρα ἡ Κατίνα! Φορεῖ ἕνα φουστάνι τσίτινο σαράντα λεπτῶν· κ' ἕνα ψαθάκι γυμνό, χωρὶς φτερά, χωρὶς λουλούδια, μόνον μὲ μιὰ κορδέλα γαλάζια... Κύτταξε! κύτταξε! Πῶς μποροῦν καὶ βγαίνουν ἔτσι 'στὸ δρόμο!..»

Πῶς; ἡ Κατίνα ἐνδύεται ἄσχημα; — Καὶ ποιὸς τὸ λέγει; — Ἡ Φώφη, ἡ ματαιόδοξος. — Καλὲ ἀφῆστέ την νὰ λέγῃ τὴν ἀνόητη! Ἀπεναντίας, πολὺ ὀλίγα κορίτσια εἶνε τόσον καλὰ ἐνδεδυμένα ὅσον ἡ Κατίνα!

Ἀλήθεια, φορεῖ τσίτινον φουστάνι, ποῦ δὲν στοιχίζει πολὺ ἀκριβά· ἀλλὰ ἰδέτε τί κομψὰ ποῦ τῆς ἔρχεται εἰς τὸ σῶμα, ἰδέτε τί κανονικὰ ποῦ εἶνε αἱ πτυχαί του!

Ἀλήθεια τὸ ψαθάκι της εἶνε ἁπλούστατον: δὲν ἔχει παρὰ μίαν γαλάζιαν κορδέλαν μ' ἕνα φιόγκον· ἀλλὰ τὸ ἐσυγύρισε μὲ τὰ χεράκια της ἡ Κατίνα, καὶ ἔπειτα τῆς πηγαίνει τόσον εὔμορφα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ κάμνει τὸ κεφαλάκι της τόσον χαριτωμένον!

Θὰ ἦτο καλλίτερα, σᾶς ἐρωτῶ, ἂν ἄδειαζεν ἐπάνω 'στὰ μαλλιά της ὁλόκληρον χρυσοχοεῖον καὶ ὁλόκληρον ἀνθοπωλεῖον; ... Τὰ φορέματα τῆς Κατίνας εἶνε ἁπλᾶ καὶ σεμνά. Ἀλλ' εἶνε πάντοτε κομψότατα, συνδυασμένα μὲ καλαισθησίαν, καθαρότατα, καὶ αὐτὸ ἑκατονταπλασιάζει τὴν ἀξίαν των.

Εἰς τὸ τσίτινον φουστανάκι δὲν θὰ εὕρετε οὔτε μίαν κηλίδα, οὔτε ἕνα σχίσιμον, οὔτε μίαν κἂν ζαρωματιάν. Εἰς τὰ ὑποδηματάκια της, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, δὲν θὰ ἰδῆτε οὔτε τόσην δὰ λάσπην!

Ὅλοι, ὅσοι ἀναγινώσκετε αὐτὰς τὰς γραμμάς, βάλετε καλὰ εἰς τὸν νοῦν σας τὰ ἑξῆς: Ὅ,τι εἶνε ὡραῖον, δὲν εἶνε πάντοτε ὅ,τι εἶνε πλούσιον. Ἐξωτερικὴ πολυτέλεια εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον δεῖγμα ἐσωτερικῆς πτωχείας. Ἡ κομψότης ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καλαισθησίας, καὶ ὄχι διὰ τῶν βαρυτίμων ὑφασμάτων.

Ἡ ἁπλότης, ἡ εὐπρέπεια, ἡ καθαριότης, ἰδοὺ οἱ πρῶτοι ὅροι τοῦ ὡραίου, τοῦ ἀληθῶς ὡραίου. Οὔτε βραχιόλια, οὔτε περιδέραια, οὔτε πτερὰ εἰμποροῦν νὰ ταντικαταστήσουν αὐτά.

Τὸ γνωρίζουν κάλλιστα οἱ γονεῖς τῆς Κατίνας, οἱ ὁποῖοι εἶνε πλούσιοι, καὶ ἂν ἤθελαν, ἠμποροῦσαν νὰ την ἐνδύουν πολυτελέστατα· δέν το κάμνουν ὅμως, φοβούμενοι μήπως τὴν ἀσχημίσουν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κατίνα δὲν θά το ἤθελεν. Αὐτὴ δὲν φροντίζει διὰ πτερὰ καὶ δαντέλλες· φροντίζει μόνον νὰ ποκτήσῃ γνώσεις, διὰ νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν χρήσιμος. Καὶ αὐτή, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰς φίλας της ὡς πρότυπον ἐπιχαρίτου ἁπλότητος καὶ καλαισθησίας, ταῖς χρησιμεύει ἐπίσης ὡς πρότυπον ἐπιμελείας, χρηστότητος, προόδου.

(J. H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Οὕτως εἶχε τελειώσῃ ἡ ἐκδρομὴ τῶν Γάλλων ἐξερευνητῶν. Ἐν συντόμῳ, οἱ δύο νέοι ἦσαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς, ἡ Οὐρβάνα εἶχε διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς καὶ τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ διήγησις τῶν περιπετειῶν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ. Ὡς πρὸς τὸ προσχεδιασμένον δρομολόγιον, δὲν ἐσκέπτετο νὰ το μεταβάλῃ ποσῶς. Ὁ Γερμανὸς Πατὲρν καὶ αὐτὸς θὰ ἐπεβιβάζοντο πάλιν τοῦ πλοιαρίου των καὶ θὰ ἐξηκολούθουν τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ποταμοῦ μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου.

— Μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου; εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

— Μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Ἅ!

Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ εἰς τὰ χείλη τοῦ γηραιοῦ ἀπομάχου ἐσήμαινε μᾶλλον δυσαρέσκειαν παρὰ εὐχαρίστησιν. Ὅσον ἐπήγαινε, βλέπετε, καὶ χειρότερος ἐγίνετο ὁ αὐστηρὸς καὶ ἀποινώνητος θεῖος τοῦ Παύλου.

Ἐν τούτοις ἠναγκάσθη τότε καὶ αὐτὸς νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, καὶ οὐδεὶς βεβαίως ἐξεπλάγη ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἠσθάνθη ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ δεκαεπταετὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν ὀπισθοχώρει πρὸ τῶν κινδύνων τοιούτου ταξειδίου. Ὁ σύντροφός του καὶ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζον προσωπικῶς τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ, ἀλλά, εἰς τὴν Βρετάνην, εἶχον ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐξαφανίσεώς του, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ τύχη τοὺς ἔθετεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ παιδίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐταξείδευε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρός του. Κάποια γεγονότα, σχετικὰ μὲ τὴν οἰκογένειαν Κερμώρ, ἐγνώριζεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν· ἐν τούτοις εἰς μάτην ἠρεύνα νὰ τα εὕρῃ εἰς τὰ βάθη τῆς μνήμης του.

— Κύριε Παῦλε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἀφήγησις· εἴμεθα εὐτυχεῖς ποῦ συναντώμεθα εἰς τὸν ἴδιον δρόμον, καὶ ἀφ'οὗ σκοπεύωμεν νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, θὰ ὑπάγωμεν μαζί. Ἐκεῖ, ἐλπίζω, ὅτι θὰ λάβετε πληροφορίας ἀφορώσας τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ, καὶ ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ σας φανῶμεν χρήσιμοι, νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι θά το κάμωμεν μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ὁ νεανίας ηὐχαρίστησε τοὺς συμπολίτας του, ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν:

— Οἱ τρεῖς γεωγράφοι ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, οἱ δύο Γάλλοι ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή, τώρα εἴμαστε καλά!.. Πολλοί, πάρα πολλοὶ θέλουν νὰ μας ὑπηρετήσουν. Προσοχή, τὰ μάτια μας τέσσερα, γιατὶ ἐχαθήκαμε!..»

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἔγιναν καὶ αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι, δηλαδὴ αἱ ἀφορῶσαι τὸ τρίτον πλοιάριον, διότι τὰ ἄλλα δύο, ἀπὸ πρωΐας, ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀπόπλουν. Τὸ τρίτον πλοιάριον ὠνομάζετο Μορίσκη, εἶχε δὲ ὡς κυβερνήτην Ἰνδὸν Βανίβαν ὀνομαζόμενον Πάρσαλ, καὶ ὡς πλήρωμα ἐννέα ἰνδοὺς ἱκανωτάτους. Μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ζωοτροφιῶν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐλυπεῖτο μόνον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑλικῶν τῆς κατασκηνώσεως, τὰ ὁποῖα τῷ ἐκλάπησαν εἰς τὴν Σιέρραν Ματαπέῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γερμανὸν Πατέρν, διασώσαντα ἀνέπαφον καὶ καλῶς ἐφοδιασμένην τὴν βοτανικήν του συλλογήν, οὗτος θὰ εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ παραπονῆται.

Τὴν ἐπαύριον, 28 Αὐγούστου, ἅμα τῇ αὐγῇ, οἱ ἐπιβάται τῶν τριῶν πλοιαρίων ἀπεχαιρέτησαν τὸν Ἔπαρχον τῆς Οὐρβάνας, τὸν κ. Μαρσὰλ καὶ τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι τοῖς ἔκαμον τόσον ἐγκάρδιον ὑποδοχήν.

Ὁ λαμπρὸς γέρων ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠλπίζεν, εἶπε, νὰ ἐπανίδῃ, ὅταν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ θὰ διήρχετο πάλιν ἀπὸ τὸ ἀγροκήπιον τῆς Τίγρας... ὅπου δὲν θὰ ἠρνοῦντο βέβαια νὰ διαμείνουν ὀλίγας ἡμέρας. Καὶ ἀσπαζόμενος τὸν Παῦλον, προσέθεσε:

—Θάρρος, ἀγαπητό μου παιδί! Αἱ εὐχαί μου σὲ συνοδεύουν καὶ ὁ Θεὸς σὲ ὁδηγεῖ!

Τὰ τρία πλοιάρια ἔλυσαν τὰ πρυμνήσια τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου. Ὁ ἄνεμος, πνέων ἀπὸ βορρᾶ, ηὐνόει τὸν πλοῦν, καὶ ἐπειδὴ ἔτεινε νὰ δυναμώσῃ, ἡ πορεία προοιωνίζετο ταχεῖα. Ἀναπετάσαντα τὰ ἱστία των καὶ ἀποχαιρετίσαντα διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Οὐρβάναν, τὰ μικρὰ σκάφη ἔπλευσαν κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου τὸ ρεῦμα ἦτο ἀσθενέστερον.

Ἀπὸ τῆς Οὐρβάνας, ὁ Ὀρενόκος χωρεῖ σχεδὸν κατ' εὐθεῖαν, ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, σχεδὸν μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου. Τὰ δύο ταῦτα χωρία κατέχουν ἕκαστον τὴν γωνίαν τῶν δύο κυριωτέρων καμπῶν τοῦ ποταμοῦ, καὶ κεῖνται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ. Ἑπομένως, ἂν ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο μὲ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, τὸ ταξείδιον οὐδεμίαν θὰ ὑφίστατο ἐπιβράδυνσιν.

Τὰ τρία πλοιάρια ἔπλεον ὁμαδὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ὁτὲ μὲν τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, ὁσάκις ἡ στενότης τῆς διόδου τὸ ἀπῄτει, ὁτὲ δὲ κατὰ μέτωπον, ὁσάκις ἡ δίοδος παρουσίαζε πλάτος ἀρκετόν.

Ὄχι ὅτι ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου δὲν εἶνε ἀρκετὰ εὐρεῖα ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην· ἀλλ' ἡ κοίτη αὕτη, πέραν τῆς Οὐρβάνας, φράσσεται ὑπὸ μεγάλων ἐκτάσεων ἄμμου. Τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ὑψώσεως τῶν ὑδάτων, αἱ ἀμμώδεις αὗται ἐκτάσεις φαίνονται ὡς τόσαι νησίδες, εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ πλέῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν νησίδων καὶ διὰ μέσου τῶν τεσσάρων βραχιόνων, τοὺς ὁποίους σχηματίζουν, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον οἱ δύο εἶνε πλωτοὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξηρασίας.

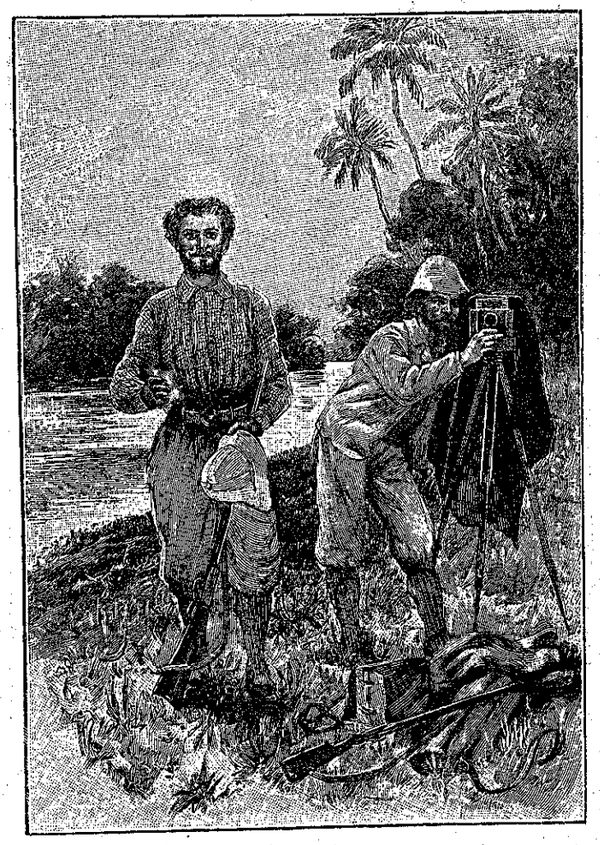

Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ Γερμανὸς Πατέρν.

Ὅταν τὰ πλοιάρια δὲν ἐχωρίζοντο εἰμὴ ἀπὸ ὀλίγα μόνον μέτρα, οἱ ἐπιβάται συνωμίλουν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο. Ὁ Παῦλος, ἐρωτώμενος, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποκρίνεται. Ὡμίλουν προπάντων περὶ τοῦ ταξειδίου πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ καὶ περὶ τῶν πιθανοτήτων τῆς ἐπιτυχίας του, ὅτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἐφείδετο ἐνθαρρυντικῶν λόγων πρὸς τὸ παιδίον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, τοποθετῶν τὴν μηχανήν του εἰς τὴν πρῴραν τῆς Μορίσκης, ἔπερνε φωτογραφίας στιγμιοτύπως, ὁσάκις τὸ πρὸ αὐτοῦ τοπίον ἤξιζε τὴν θυσίαν μιᾶς πλακός.

Ὁπωσδήποτε, αἱ συνομιλίαι δὲν ἐγίνοντο ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλινέττας. Οἱ δύο Γάλλοι ἐνδιεφέροντο ἐπίσης καὶ διὰ τὴν γεωγραφικὴν ἀποστολὴν τῶν κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνα. Τοὺς ἤκουον συχνὰ νὰ συζητοῦν, καὶ μὲ ποίαν ζωηρότητα, ὁσάκις παρατήρησίς τις, γινομένη καθ' ὁδόν, παρεῖχε πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον, νέον ἐπιχείρημα, νέον ὅπλον! Ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὴν διαφορὰν τῶν χαρακτήρων τῶν τριῶν τούτων βενεζουελιανῶν ἐπιστημόνων, δικαίως δὲ ὁ Μιγκὲλ τοῖς ἐνέπνεε τὴν μεγαλητέραν συμπάθειαν καὶ τὸν περισσότερον σεβασμόν. Τελοσπάντων, ὁ μικρὸς αὐτὸς κόσμος συνεννοεῖτο λαμπρά, ὁ δὲ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ συνεχώρει προθύμως ἀκόμη καὶ τὴν παραξενιὰν τοῦ γηραιοῦ λοχίου. Κάποτε ὅμως εἶπε πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν:

—Δέν σου φαίνεται παράξενον, αὐτὸς ὁ γρινιάρης ἀπόστρατος λοχίας, νὰ εἶνε

ὁ θεῖος τοῦ νέου Παύλου Κερμώρ ;

— Καὶ γιατί ὄχι ; ἂν εἶνε γυναικά δελφος τοῦ συνταγματάρχου ; . .

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ τότε,—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς,—δὲν ἐπροχώρησαν μὲ τὸ ἴδιον βῆμα. Ὁ ἕνας νὰ γίνῃ συνταγματάρχης καὶ ὁ ἄλλος νὰ μείνῃ λοχίας...

— Μπᾶ ! καὶ αὐτὸ γίνεται, Ἰάκωβε, καὶ ἔγινε πολλὲς φορὲς καὶ θὰ γίνεται...

— Ἔστω, Γερμανέ. Τελοσπάντων, ἂν τους ταιριάζῃ νὰ εἶνε θεῖος καὶ ἀνεψιός, αὐτὸ εἶνε δική τους δουλειά.

Πραγματικῶς, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἶχε κάποιους λόγους νὰ εὑρίσκῃ τὸ πρᾶγμα παράδοξον, καὶ κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ συγγένεια ἦτο μᾶλλον πλαστή, αὐτοσχεδιασθεῖσα διὰ τὴν εὐκολίαν τοῦ ταξειδίου.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ὁ στολίσκος διῆλθε τὸ στόμιον τοῦ Καπαναπάρου, κατόπι δὲ τὸ τοῦ Ἰνδαβάρου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἁπλοῦς βραχίων τοῦ πρώτου παραποτάμου.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ κυριώτεροι κυνηγοὶ τῶν πλοιαρίων, ὁ κ. Μιγκὲλ ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἀφ' ἑτέρου, ἐτυφέκιζαν κατὰ τὸν πλοῦν θαλάσσια πτηνά, αἱ δὲ νῆσσαι καὶ τὰ ἀγριοπερίστερα, καταλλήλως μαγειρευόμενα, ἐποίκιλλον εὐχαρίστως τὰ παστὰ κρέατα καὶ τὰς κονσέρβας.

Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη παρουσίαζε τότε παράδοξον ὄψιν, μὲ τοὺς ἀκροτόμους αὐτῆς βράχους, τὴν ἀρχὴν τῆς βουνοσειρᾶς Βαραγουάν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὁποίας ὁ ποταμὸς ἔχει ἀκόμη εὖρος 1800 μέτρων. Ἐκεῖθεν στενεύει βαθμηδὸν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Μίνα, καὶ τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον γίνεται οὕτω ἰσχυρότερον, ἠπείλει νὰ νικήσῃ τὴν ταχύτητα τῶν πλοιαρίων. Εὐτυχῶς, ὁ ἄνεμος ἔπνεε τόσον δυνατός, ὥστε τὰ κατάρτια ἐκάμπτοντο ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῶν ἱστίων. Ὁπωσδήποτε, τίποτε δὲν ἔσπασε, καὶ τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὰς τρεῖς, ἔφθασαν πρὸ τοῦ ἀγροκηπίου τῆς Τίγρας, τοῦ κτήματος τοῦ κ. Μαρσάλ.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἔλειπεν, ὡς γνωρίζομεν, εἰς τὴν Οὐρβάναν, καὶ οἱ ταξειδιῶται δὲν ἀπεβιβάσθησαν. Ἐν τούτοις ἐθαύμασαν καὶ μακρόθεν τὸ ὡραῖον ἀγροκήπιον, τὸ ὁποῖον ἐφωτογράφησεν ἐπιτυχῶς ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, ὁ πλοῦς ἔγινεν ἀρκετὰ δυσχερής, καὶ θὰ ἐγίνετο ἀκόμη περισσότερον, ἂν ὁ ἄνεμος δὲν διετήρει δύναμιν καὶ διεύθυνσιν, ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰ πλοιάρια νὰ προχωροῦν ἐναντίον τοῦ ρεύματος. Τῷ ὄντι, τὸ πλάτος τοῦ Ὀρενόκου εἶχεν ἐλαττωθῆ ἐδῶ εἰς χίλια διακόσια μέτρα, καὶ τὴν ἀρκετὰ σκολιὰν κοίτην του ἔφρασσον σκόπελοι πολυάριθμοι.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ δυσκολίαι ὑπερενικήθησαν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ναυτῶν. Περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν, τὰ πλοιάρια, ὑπερβάντα ἄνευ ἀπευκταίου, τὸ Ρίον Καπίρον, προσήραξαν νὰ διανυκτερεύσουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ρίου Σεναρούκου.

Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἔκειτο ἡ νῆσος Μακουπίνα, κεκαλυμμένη ἀπὸ συστάδας δένδρων πυκνῶν, σχηματιζόντων δάση σχεδὸν ἀδιαπέραστα. Τὰ δένδρα ταῦτα ἦσαν εἶδος φοινίκων μὲ μακρότατα φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζεται ἡ στέγη τῶν ἰνδικῶν καλυβῶν, ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀνάγκην προσωρινοῦ στεγάσματος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἁλιείας.

Καὶ ἀκριβῶς εὑρίσκοντο ἐκεῖ μερικαὶ οἰκογένειαι Μαπόγιων, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐσχετίσθησαν. Διότι μόλις προσήραξαν τὰ πλοιάρια, οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεβιβάσθησαν μὲ τὴν ἐλπίδα θηράματος καλοῦ καὶ ἀφθόνου.

Μόλις τοὺς εἶδαν, αἱ γυναῖκες, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν, καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν παρὰ ἀφ' οὗ ἐνεδύθησαν τὸ μακρὸν ὑποκάμισον, τὸ ὁποῖον τὰς σκεπάζει κάπως εὐπρεπῶς. Διότι πρὸ ὀλίγων στιγμῶν δὲν ἐφόρουν εἰμὴ ἁπλοῦν περίζωμα, ὡς οἱ ἄνδρες, καὶ ὡς μόνον πέπλον εἶχον τὴν μακρὰν αὐτῶν κόμην. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι εἶνε ἀξιοπαρατήρητοι μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν τῆς κεντρώας Βενεζουέλας. Εὔρωστοι, εὔπλαστοι, μὲ ἰσχυροὺς μυῶνας, παρέχουν τὴν ἰδέαν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ὑγείας.

Τῇ βοηθείᾳ των, οἱ κυνηγοὶ ἠμπόρεσαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Σεναρούκου. Ἐφόνευσαν δύο ἀγριοχοίρους, ἐπυροβόλησαν δέ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, κατ' ἀγέλης πιθήκων, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεγομένων καπουκίνων.

— Αὐτοὶ δὲν σκοτόνονται εὔκολα ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τους πλησιάσῃ κανείς· ἐγὼ τουλάχιστον ἐξώδευσα ἕνα σωρὸ πυρίτιδα δι' αὐτούς, καὶ ποτὲ δὲν ἐφόνευσα οὔτε ἕνα !

— Ἄ, τί κρῖμα, κ. Μιγκέλ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν γίνεται ὡραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ καλοψημένον πίθηκον !

Ἐν τούτοις ἐδέησε νἀρκεσθοῦν εἰς τοὺς ἀγριοχοίρους, οἱ ὁποῖοι διενεμήθησαν εἰς τὰ τρία πλοιάρια. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ καὶ αὐτὸς τὴν μερίδα του, ἂν καὶ θὰ ἐπροτίμα κανένα πίθηκον, καὶ αὐτὸν ὅμως ὄχι προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ . . .

— Ἔ, ἐστὴν ἀναβροχιὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι ! εἶπε πρὸς τὸν νέον, καὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀρκετὴν εὐχαριστίαν διὰ τὸ δῶρόν του

Εἶπε δὲ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Παῦλον, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἐνοοῦσε νὰ φάγῃ κυνήγι, ποῦ νά μή το ἔχῃ σκοτώσῃ μὲ τὸ χέρι του.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΟΥ !

Πλούσιος ἔμπορος, ἐρωτηθεὶς εἰς τί ὤφειλε τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ βίῳ, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

— Ὅταν ἤμουν μικρός, ἐπῆγα μίαν φορὰν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πάππον μου, γέροντα σεβάσμιον. Ἀφ' οὗ τὸν ἐχαιρέτησα, μ' ἐτράβηξε σιγὰ κοντά του, ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ἔχω νά σου 'πῶ κάτι τί. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὸ ἐνθυμῆσαι πάντοτε ;

Τὸν ἐκύτταξα κατὰ πρόσωπον καί του ἔνευσα ναί, διότι δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὁμιλήσω.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε, θά σου δώσω μίαν συμβουλήν. Ἂν τὴν ἀκολουθήσῃς, θά σου γίνῃ ἀσφαλὴς ὁδηγὸς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν Ἰδοὺ αὐτή : «Ὅτι ἐπιχειρήσῃς, κάμνε το μὲ τὴν καρδιά σου.»

Αὐτὴ ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ μόνη κληρονομία, τὴν ὁποίαν μοῦ ἄφησεν ὁ πάππος μου· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι ἄξιζε περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ ἀσημι. Ποτὲ δὲν ἐλησμόνησα τοὺς λόγους του, καὶ πάντοτε προσεπάθησα νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν συμβουλήν του.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν, ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι, ὁ θεῖος μου ἔδωκεν εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου καὶ εἰς ἐμὲ διαταγὴν νὰ καθαρίσωμεν τὸν κῆπον ἀπὸ τὰ παλιόχορτα. Ἦτο ἀπόγευμα· εἴχαμεν σχέδια νὰ το χρησιμοποιήσωμεν διαφορετικά, καὶ φυσικὰ ἡ διαταγὴ τοῦ θείου μᾶς τα ἐχαλοῦσεν.

Ὁ ἐξάδελφός μου δυσηρεστήθη τόσον πολύ, ὥστε ἔκαμε τὴν ἐργασίαν του πολὺ ἀμελῶς, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἰδίαν ἀνορεξίαν τὴν ἤρχισα.

Ἔξαφνα, ἡ συμβουλὴ τοῦ πάππου μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ ἀπεφάσισα νά την ἀκολουθήσω. Ἔκαμα λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μὲ τὴν καρδιά μου.

Ὅταν ἦλθεν ὁ θεῖος μου διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐκάμαμεν, ἐμὲ μ' ἐπαίνεσε, καὶ τὸν ἐξάδελφόν μου τὸν ἐμάλωσε. Τότε ἠσθάνθην τόσην εὐτυχίαν ποῦ ἠκολούθησα εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὴν συμβουλὴν τοῦ πάππου μου, ὥστε ἀπεφάσισα νά την ἀκολουθῶ εἰς κάθε περίστασιν, καὶ κάθε ἐργασίαν νά την κάμνω μὲ τὴν καρδιά μου.

Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς σημερινῆς μου ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐμπόριον.

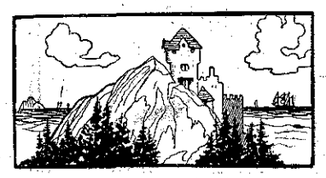

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΑ φίλη μου Ναυσικᾶ, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ζωηρότερον καὶ τὸ εὐφυέστερον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ σοβαρώτερον κοριτσάκι ἀφ' ὅσα γνωρίζω, ἐπεσκέφθη τὴν Κυπριακὴν Ἔκθεσιν, ἡ ὁποία ἤνοιξε τὰς πύλας της—τὰς πύλας τοῦ Ζαππείου,— ἀπὸ τοῦ προπερασμένου Σαββάτου.

Καὶ ὅταν τὴν εἶδα, ἡ μικρὰ Ναυσικᾶ ἦτο πλήρης ἐντυπώσεων, καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ γλωσσίτσα της ἔτρεχε σὰν ροδάνι, καὶ τὰ ματάκια της ἔλαμπαν φωτεινότατα.

— Ἄ, τί εὔμορφη ποῦ ἦταν ! μοῦ ἔλεγε. Φαντασθῆτε ἑπτὰ κλὰν ὀκτὼ σάλες τοῦ Ζαππείου γεμᾶτες. Ὅ,τι βγάζει ἡ Κύπρος, ἀπὸ τὸ τυρὶ ὡς τὲς ἐφημερίδες, ὅλα τὰ ἔβλεπες ἐκεῖ μέσα. . .

— Καὶ ξεύρεις πῶς τὸ λέγουν τὸ τυρὶ τῆς Κύπρου ; τὴν ἠρώτησα.

— Χαλοῦμι ! ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς ἡ Ναυσικᾶ. Τὸ ξεύρω δὰ καὶ ἀπὸ τὴν «Βαβυλωνίαν». Δὲν θυμᾶσθε ποῦ τὸ ἐξηγεῖ ὁ Κύπριος ; «Τὸ χαλοῦμιν εἶν' τυρὶν ποῦ τρῶσιν . . .» Ἀλλὰ μή με διακόπτετε, ἂν θέλετε νά σάς τα 'πῶ ὅλα. . . Ἐμένα, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ τυρί, μοῦ ἄρεσε τὸ κρασὶ ποῦ ἐδοκιμάσαμεν, ἕνα γλυκύτατο καὶ εὐωδέστατο κρασὶ ποῦ δέν το ἤπια ποτέ μου. . . Ἀλλὰ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ κρασί, μοῦ ἄρεσε ἕνα ὡραῖο κορίτσι ποῦ ἐκάθητο στὸν ἀργαλειὸ καὶ ὕφαινε. . . Ἄ, τί ὡραῖα ὑφάσματα ! . . Θά σας δείξω μερικὰ ποῦ ἀγόρασε ἡ μητέρα . . . Ἀμὲ ὁ χορός ; Τί χαριτωμένα ποῦ χορεύουν οἱ Κύπριοι, καὶ τί εὔμορφα τραγούδια ποῦ λένε... τουλάχιστον μερικὰ ποῦ ἐκατάλαβα μοῦ ἄρεσαν πολύ. . . Ἀλήθεια, ἄκουσα καὶ ἕναν ποῦ ἐτραγωδοῦσε τὸ «Μιὰ βοσκοπούλα ἀγάπησα» μὲ προφορὰν ἀγγλικήν. Φαίνεται ὅτι θά το ἐτραγωδοῦσεν ἔτσι ἐκεῖ στὴν Κύπρο κανένας Ἄγγλος.

— Ἄγγλος ; εἶπα προσποιούμενος ἔκπληξιν· μὰ τί γυρεύουν ἐκεῖ οἱ Ἄγγλοι;

— Μπᾶ! ἔκαμεν ἡ Ναυσικᾶ, ἀλήθεια δέν τὸ ξεύρετε ;. . . Δὲν ξεύρετε ὅτι τὴν Κύπρο τὴν ἔχουν οἱ Ἄγγλοι ;

— Ἄ ! . . ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ δέν το ἤξευρα . . . ὥστε λοιπὸν εἶνε Ἀγγλία ;

— Καλὲ τί Ἀγγλία ; . . . Κοροϊδεύετε τώρα; Δὲν ξεύρετε ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος ἑλληνικὴ καὶ ὅτι τὴν ἔχουν οἱ Ἄγγλοι ;

— Ὄχι, δέν το ξεύρω. . . καὶ μάλιστα δέν το ἐννοῶ. Τί θὰ 'πῇ νῆσος ἑλληνική, ἀφ' οὗ τὴν ἔχουν Ἄγγλοι;

— Μὰ νά, κατοικεῖται ἀπὸ Ἕλληνας. Οἱ Κύπριοι δὲν εἶνε Ἕλληνες; δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γλῶσσα καὶ τὴν ἴδια θρησκεία μὲ 'μᾶς ;

— Περίεργον ! Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ μὴν εἶνε ἑνωμένη μαζί μας ; Διατὶ ἡ Κύπρος νὰ μὴν εἶνε Ἑλλάς ;

— Πῶς δὲν εἶνε; Ἡ σημαία της εἶνε ἀπαράλλακτη μὲ τὴ δική μας, καὶ εἰς τὴ μέση γράφει «Κύπρος Ἑλλάς.» Τὴν εἶδα καὶ αὐτὴ στὴν Ἔκθεσι.

— Κύπρος- Ἑλλάς . . . περίεργον ! Μὰ τί γυρεύουν οἱ Ἄγγλοι ; Ἡ Πελοπόννησος ποῦ εἶνε Ἑλλάς, ἔχει Ἄγγλους. Τὸ νησί σας, τὴν Ἄνδρον, ποῦ εἶνε Ἑλλάς, τὴν κυβερνοῦν Ἄγγλοι;.. Διατὶ τάχα αὐτὴ ἡ ἐξαίρεσις διὰ τὴν καϊμένην τὴν Κύπρον ;

Ἡ Ναυσικᾶ μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. Ἐστενοχωρεῖτο πάντοτε ὁσάκις δὲν ἤξευρε νἀπαντήσῃ. Ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα τὸ ὡμολόγησε :

— Δὲν ξεύρω, ἐψιθύρισε, χαμηλόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῆς ἐχάϊδευσα τὰ ξανθὰ μαλλάκια καί της εἶπα :

— Ἐγὼ νά σού το εἰπῶ: Ἡ Κύπριοι εἶνε Ἕλληνες γνήσιοι· οἱ Κύπροι θέλουν, ποθοῦν, ὀνειρεύονται, ἀγωνίζονται νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλά. . . δὲν εἰμποροῦν. Πῶς νά το κατορθώσουν ; Διὰ τῆς βίας ; Νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ διώξουν τοὺς Ἄγγλους ; Εἶνε γενναῖοι, ἀλλὰ εἶνε ὀλίγοι Καὶ διὰ τῆς βίας δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τῶν δεσποτῶν, τῶν κυρίων των. . .

— Ἄ, εἶνε λοιπὸν δοῦλοι ;

— Σχεδόν. Ἀλλὰ θέλουν νὰ γίνουν ἐλεύθεροι, καὶ θά το κατορθώσουν. Ἐκτὸς τῆς βίας, ὑπάρχει, βλέπεις καὶ ἄλλο μέσον: ἡ πειθώ. Αὐτὸ μεταχειρίζονται τώρα οἱ Κύπριοι. Προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς Ἄγγλους νὰ σεβασθοῦν, νἀναγνωρίσουν τὰ δικαιώματά των οἰκειοθελῶς, νά τους ἀποδώσουν τὴν Ἐλευθερίαν, νά τους ἑνώσουν μὲ τὴν ἐλευθέραν Πατρίδα. Καὶ οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε δίκαιοι, φιλελεύθεροι καὶ μεγαλόψυχοι, ἀργὰ ἢ γρήγορα θά το κάμουν. Ἔτσι ἔκαμαν ὅταν εἶχαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των καὶ τὴν Ἑπτάνησον. Οἱ Ἑπτανήσιοι ἐπόθησαν τὴν Ἕνωσιν μὲ τὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἄγγλοι τοὺς εἰσήκουσαν καὶ ἡ Ἑπτάνησος, χωρὶς βίαν, χωρὶς πόλεμον, ἔγινεν Ἑλλάς, ὅπως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ ἡ Κύπρος . .

— Ὤ,τί χαρά ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐφώναζαν ζήτω ἡ Ἕνωσις ;

— Ἀκριβῶς. Ἡ Κυπριακὴ Ἔκθεσις, βλέπεις, δὲν ἔχει τὸν σκοπὸν τῶν συνειθισμένων Ἐκθέσεων, δὲν θέλει ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ δείξῃ τὰς προόδους τῆς Κύπρου, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ συστήσῃ τὰ προϊόντα της, τὴν βιομηχανίαν τῆς. . . Θέλει νὰ δείξῃ προπάντων τὸν ἐθνισμόν της, τὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὸν πόθον της νὰ ἑνωθῇ μὲ αὐτήν. Ἦτο δηλαδὴ ὡς μία ὡραία πρόφασις διὰ νἀντηχήσῃ ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ κραυγὴ «Ζήτω ἡ Ἕνωσις». Καὶ ἀντήχησε, ἤκουσες μὲ πόσην ζωηρότητα, εἶδες μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν . . .

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Ναυσικᾶ ρεμβώδης.

— Ἴσως, ἐξηκολούθησα, σοῦ λέγω πράγματα ἀνώτερα τῆς ἡλικίας σου, πράγματα ποῦ δὲν εἰμπορεῖς εὔκολα νά τα ἐννοήσῃς... Ἀλλ' ὅπου δὲν φθάνει ὁ νοῦς, φθάνει ἡ καρδία, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ αἰσθήματος, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φιλοπατρίας, ὡς μικρὰ Ἑλληνίς καὶ σύ, θὰ ἐννοήσῃς αὐτὰ ποὺ σου εἶπα . . .

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ Ναυσικᾶ, μὲ ἀπαστράπτοντας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ὀφθαλμούς· καὶ μάλιστα θὰ ἐπισκεφθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν Κυπριακὴν Ἔκθεσιν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα θά την ἰδῶ μὲ καλλίτερα μάτια, καὶ θά την ἐννοήσω καλλίτερα, καὶ θὰ ἐνθουσιασθῶ περισσότερον, καὶ θὰ ἀγαπῶ τὴν Κύπρον ὡς ἕνα κομμάτι τῆς πατρίδος μου.

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἡ Ναυσικᾶ, καὶ ἐσιωπήσαμεν

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ Μ' ΑΡΕΣΕΙ . . .

Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω
ἓν' ἀστέρι ὁποῦ βγαίνει
Πίσω ἀπὸ τὸ βουνό,
Κι' ὅσῳ προχωρεῖ ἡ νύχτα
λίγο- λίγο ἀνεβαίνει
Στὸν κατάμαυρο οὐρανό !
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ ἀκούω
τ' ἀηδονάκι 'στὸ σκοτάδι
Τῆς νυχτιᾶς νὰ κελαδῇ!
Καὶ τὸ γρύλλο ποῦ κρυμμένος
ἀρχινᾷ τὸ βράδυ—βράδυ
Σιγαλὰ νὰ τραγουδῇ !
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω
τὴν αὐγούλα, τὸ χρυσάφι
Τοῦ ἡλίου τὸ ἀγνό,
Νὰ ἁπλώνεται 'στὸν κάμπο,
'στὴ ραχούλα, 'στὸ χωράφι,
Στὸν γαλάζιον οὐρανό !
Πῶς μ' ἀρέσει βράδυ—βράδυ
ποῦ οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ
Νὰ μαυρολογοῦν ἀρχίζουν !
Κι' ἄλλο δὲν ἀκοῦς τριγύρῳ,
παρὰ σκύλους μακρυνὰ
Ὀργισμένοι νὰ γαυγίζουν !
Κι' ὅταν καλοσυλλογιοῦμαι
πόσο εἶνε θαυμαστὴ
Ὅλη γύρῳ μου ἡ φύσι,
Μοῦρχεται 'στὸ νοῦ τί εἶμαι
μοναχὸς μπροστὰ 'ς αὐτὴ
Καὶ δοξολογῶ Ἐκεῖνον
ποῦ σοφὰ τὴν ἔχει κτίσῃ !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ἡ προσωρινὴ ὑποτίμησις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ὀγκώδεις, οἱ θαυμάσιοι ἓξ τόμοι τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως, τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1899, οἱ ὁποῖοι ἐτιμῶντο ἀρχικῶς φρ. 7 ἕκαστος, τιμῶνται ἤδη μόνον:

ΦΡΑΓΚΑ 3

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις προσθέτουν 50 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρ. ἑκάστου τόμου. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πληρώνουν 3 φρ. χρυσᾶ καὶ δὲν προσθέτουν τίποτε.

Χρυσόδετος ἕκαστος τόμος φρ. 6. —Καὶ οἱ ἓξ τόμοι χρυσόδετοι, φρ. 34.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν μικρὸν Γεῶργον μὲ πόσα λάμβδα γράφεται ἡ λέξις σκύλος. Καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ:
— Ἂν εἶνε δηλωμένος, μὲ ἕνα· ἂν εἶνε ἀδήλωτος, μὲ δύο, διότι τὸ ἕνα πάει 'ς τὴ δήλωσι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μινωταύρου

* *
*

Σοφὸς Πιττακός: — Ἀλήθεια, διπλωμάτης αὐτὸς ὁ καθηγητής...
Κόδρος: — Ἀμὲ τί, μονομάτης ἤθελες νὰ εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς μεγάλης σᾶς ἀναγγέλλω τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου μετὰ τῆς Δνος Τίτας Γ. Κανελλοπούλου προσφιλεστάτης ἀνεψιᾶς τοῦ Διευθυντοῦ μας κ. Νικολάου Παπαδοπούλου, τελεσθέντας τὴν 16 Ἀπριλίου.

Ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι μου, συμμεριζόμενοι τὴν χαράν μου διὰ τὸ εὐφρόσυνον γεγονός, θὰ παραβλέψουν προθύμως καὶ τὰς ἐλλείψεις τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου, θὰ συγχωρήσουν δὲ τόσον τὴν μικρὰν καθυστέρησιν ὅσον καὶ τὴν ἀπουσίαν τῆς συνήθους ἀλληλογραφίας. Ἀλλὰ φαντασθῆτε ἂν εἶχα κεφάλι μέσα εἰς τὴν φούριαν ἑνὸς γάμου, καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νἀπαντήσω εἰς τὰς ἐπιστολάς σας! Θά το κάμω προσεχῶς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας*, *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Κεντρὶ* καὶ *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* — τὸ *Παραδείσειον Πτηνὸν* μὲ τὴν *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου*, *Ναυτοποῦλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Ἁγνὸ Μενεξεδάκι* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Ἀριάδνη τῆς Κρήτης* μὲ τὴν *Μικρὰν Κατεργάραν* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* — ἡ *Μελαγχροινὴ τῆς Ἄνδρου* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Νησιωτοποῦλαν* — τὸ *Ἀγριολούλουδον τῆς Ἄνδρου* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Πληγωμένον Ἀετόν*, *Μέλλουσαν Καλόγρηαν*, *Εὐτυχῆ Θνητὴν* καὶ *Στέφανον Δάφνης* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸν *Ἄγγελλον τῆς Εὐτυχίας*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Πικροδάφνην* καὶ *Ἕνα* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Μικρὸς Ἄνδριος* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Γλυκύφεγγον Σελήνην* — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* μὲ τὸν *Βάδερ Πάουελλ* καὶ *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* — ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* μὲ τὸν *Χιακὸν Ὁρίζοντα*, *Πατρινὸν Βαρκάρην* καὶ *Στέφανον Δάφνης* — ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὴν *Σμυρναϊκὴν Αὔραν* — τὸ *Ἁγνὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὴν *Ροδόχρουν Μηλέαν*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Νεαρὸν Μουσικὸν* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

158. Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Ἀστερισμὸς τὸ δεύτερόν μου.
Δένδρον μὲ ἄνθη εὔοσμα
Θὰ ἴδῃς εἰς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διχρώμου Φουξίας

159. Συλλαβόγριφος.

Δύο μόρια καὶ γράμμα
Πόλιν κάμνουν ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐνδόξον Σοῦλι

160. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε πῖ καὶ βάλε θῆτα,
Καὶ θὰ ἰδῇς, ὦ φίλε λύτα,
Τὸ σακκοῦλί σου νἀδειάσῃ
Καὶ νησάκι νά σου φτειάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

161. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μικρόν, πολὺ μικρόν, ἀλλ' ὅταν μὲ κυττάζουν,
Ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, ὀφείλουν νὰ θαυμάζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδούλας

162. Μυθολογικὴ Πυραμίς.

```
      +
    ★ + ★
  ★ ★ + Ν ★
★ ★ Ρ + ★ ★ ★
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης

163. Ἀστήρ.

```
★     ★     ★
  ★   ★   ★
★ ★   Ρ   ★ ★
  ★   ★   ★
★     ★     ★
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται: καθέτως Ὠκεανίς, ὁριζοντίως νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διαγωνίως δὲ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀρχαῖος Βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Κ. Παπαδήμα

164. Φύρδην Μίγδην.

Ἴο νηαίαθοι οὖστ νὴτ τηρέμα ἴαχ νὸτ ἀπέτρα μὴ ναρθαουπέτες, κοὺ κνυδονείπεα χράτνοσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

165. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς ἐκ παραγώγων.

Νὰ εὑρεθοῦν παράγωγα τῶν κάτωθι ἓξ ρημάτων τοιαῦτα, ὥστε τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου κτλ. νὰ σχηματίζουν τοὔνομα ἰνδικῆς θεότητος:

βαίνω, κεράννυμι, ὁρῶ, *ὑπομιμνήσκω, ἀποφαίνω, ζῶ.*

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Α. Πινδίου

166. Φωνηεντόλιπον.

ψχς-νσσς-σν-τρ-λγ

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

167. Γρῖφος.

```
     η                        η
  η     η                  η     η
η   Λ'    η      νέοι    η   6     η
   ———
η   Λ'   η                 η     η
     η                        η
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

96. Θύαμις (θεία μῦς.) — **97.** Λέσβος, Λέμβος. — **98.** Τὸ γράμμα ψ — **99.** Χρηστὸς-Χρῆστος.

100.

```
Π Α Υ Σ Α Ν Ι Α Σ
Λ   Ο   Ο   Υ
    Ρ   Γ   Ρ
Υ   Η   Ι   Α
Τ   Μ   Λ   Κ
Α   Ο   Ο   Ο
Ρ           Υ
Χ           Σ
Ο           Α
Σ           Ι
```

101.

```
Ν Α Μ Α
Α Β Ε Λ
Μ Ε Κ Α
Α Λ Α Σ
```

102. Ὁ ἔλαιος, ἡ ἐλαία, τὸ ἔλαιον. — **103.** ΑΛΚΑΙΟΣ (ἈΣΐα, ΛΟύκουλος, ΚΙθάρα, ἈΑρών, ἸΚτῖνος, ὈΛυμπος, ΣΑγήνη.) — **104.** Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. — **105.** Μήτηρ εἶνε ἡ πατρίς, μητρυιὰ δὲ ἡ ξένη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια μεθ' οἱουδήποτε ὅστις ἤθελέ μοι ἀποστείλῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου: κ. Ἀργύριον Α. Σαπουνάκην, εἰς Πειραιᾶ. (Α – 24)

Ἡ *Γαρδένια τῆς Μαγνησίας* ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβαν Μικρά της Μυστικὰ ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπίς*, *Σαλωνίτικη Ἐληά*, *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις*, καὶ διατί δὲν ἀνταποδίδουν. (Α — 25)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, παριστάνοντα μόνον ἀπόψεις οὐχὶ δὲ κτίρια καὶ τοιαῦτα. — Ulysse Galatis, Grande rue de Péra, 71. — Constantinople. (Α — 26)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ΟΛΓΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς L. T. MEADE ὑπὸ Ἰουλίας Α. Σωμάκη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Ὀγκώδης τόμος μὲ 60 εἰκονογραφίας
ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἄδετος φρ. 6 — Χρυσόδετος φρ. 8.
ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ Α' ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Ἄδετος φρ. 7 – Χρυσόδετος φρ 10.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τῷ Χαυτείᾳ

Περίοδος Β'. — Τόμ. 8ος **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλίου 1901** **Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 17**

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Ἀπέπλευσαν τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωΐ, ἐν ᾧ ἀκόμη οἱ ἐπιβάται ἐκοιμῶντο εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ὁ βόρειος ἄνεμος ἐφαίνετο ὅτι θὰ διατηρηθῇ, καὶ οἱ κυβερνῆται Βαλδέζ, Μάρτος καὶ Πάρσαλ, ἐκκινήσαντες ἐνωρίς, ἤλπιζαν νὰ φθάσουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν εἰς τὴν Καρίβην, ὀλίγα χιλιόμετρα κάτωθεν τοῦ στομίου τοῦ Μέτα.

Οὐδὲν ἐπεισόδιον ἐσημειώθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ἀρκετὰ ὑψωμένα, καὶ τὰ τρία πλοιάρια ἠμπόρεσαν νὰ διέλθουν εὐκόλως τὰ στενὰ τὰ μεταξὺ τῶν σκοπέλων, καὶ κυρίως τὰ παρὰ τὴν νῆσον Παργουάζαν, φερώνυμον τοῦ ποταμίου, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ χώρα ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ, παρουσίαζεν ὄψιν πολὺ διαφορετικήν. Δὲν ἔβλεπέ τις πλέον τὰς ἀπεράντους ἐκείνας πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ὁρίζοντος ἢ ἐσχημάτιζαν τὸ πλαίσιον τῶν ὀρέων. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀνώμαλον, βουνῶδες, ἀποτελοῦν λόφους μεμονωμένους καὶ καταλῆγον εἰς ἀληθῆ ὀροσειράν.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ δεξιὰ ὄχθη ἔγινε ρηχή, τὰ πλοιάρια ἠναγκάσθησαν νὰ λοξοδρομήσουν πρὸς τὴν ἀριστεράν, διὰ νὰ πλεύσουν εἰς τὸ ρεῦμα τῆς Καρίβης, τὴν μόνην βατὴν δίοδον τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐδῶ ὁ ποταμός.

Παραπλέοντες τὰς γρανιτώδεις ἀκτὰς μιᾶς νήσου, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ριέδρα-δὲλ-Τίγκρε, οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων εὑρέθησαν ἔμπροσθεν περιέργου συμπλέγματος ἐκ τῶν ἠχητικῶν ἐκείνων βράχων, οἱ ὁποῖοι εἶνε διάσημοι εἰς τὴν Βενεζουέλαν.

Ἀμέσως τὰ ὦτά των ἔπληξε σειρὰ μουσικῶν ἤχων, λίαν εὐκρινῶν, σύνολον ἁρμονικόν, ἐξαιρετικῆς ἐντάσεως. Καθὼς ἔπλεον τότε τὰ πλοιάρια τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἠκούσθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, κράζων ἀπὸ τὴν πρύμνην τῆς Γαλλινέττας:

— Μπᾶ! μπᾶ!.. ποιὸς εἶνε ὁ ἀρχιμουσικὸς πού μας κάμνει τέτοια σερενάδα;

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ σερενάδας, μολονότι ὁ τόπος ἦτο τόσον ἱσπανικὸς κατὰ τὰ ἤθη ὅσον καὶ ἡ Καστίλλη ἢ ἡ Ἀνδαλουσία. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ ταξειδιῶταί μας ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι μετεφέρθησαν διὰ μιᾶς εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μέμνωνος.

Ὁ κ. Μιγκὲλ ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἀκουστικοῦ φαινομένου:

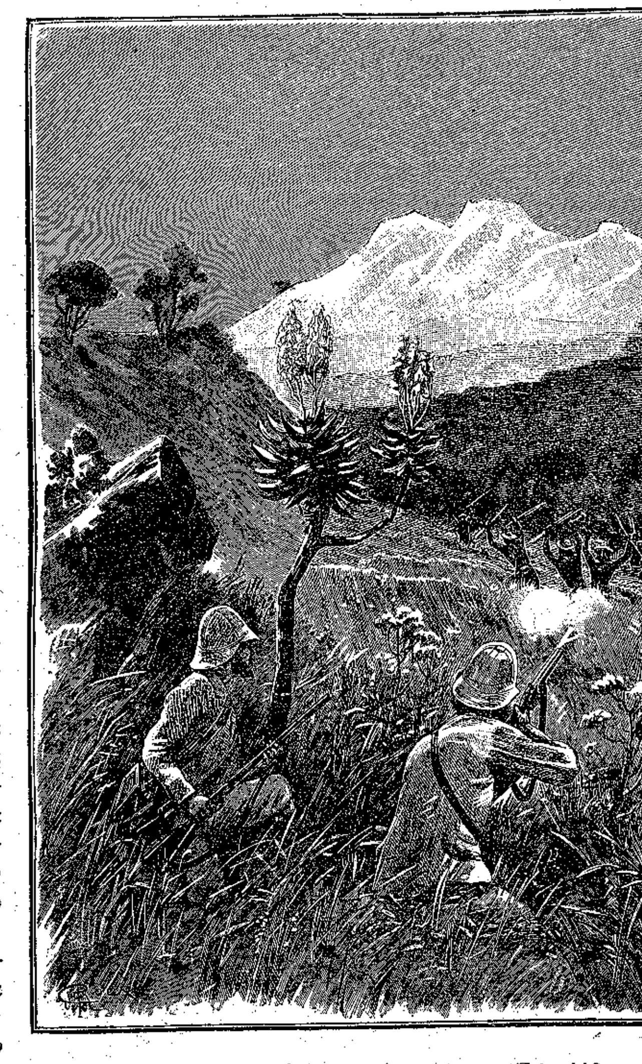

«Οἱ δύο νέοι προσεβλήθησαν ἀπὸ συμμορίαν Ἰνδῶν.» (Σελ. 119, στ. α'.)

—Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἶπεν, ἡ μουσικὴ αὐτὴ θὰ ἠκούετο ἀκόμη δυνατώτερα, καὶ ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ αἰτία: Οἱ βράχοι αὐτοὶ περιέχουν εἰς μεγάλην ποσότητα στάχυα μίκας, καὶ ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ὅταν ὁ ἀὴρ διαστελλόμενος ἐκφεύγει ἀπὸ τὰς ρωγμὰς τῶν βράχων, δονεῖ τὰς λεπτὰς ἶνας τῶν σταχύων, ὡς χορδάς, καὶ παράγεται ὁ ἦχος.

— Ἄ, εἶνε λαμπρὸς μουσικὸς ὁ ἥλιος! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλώκ. Αὐτὸ τὸ φυσικὸν ὄργανον, ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν, ἀξίζει ὅ,τι πῇς.

— Ναί, μόνον ποῦ δὲν ὑπάρχει πολὺς κόσμος διὰ νὰ τ' ἀκούῃ, ἐμουρμούρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ

Περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν, τὰ πλοιάρια προσωρμίσθησαν εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Καρίβης.

Ἄλλοτε, οἱ ταξειδιῶται θὰ εὕρισκαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πολίχνην, κατοικουμένην ὑπὸ ἀνθρώπων